

LBRIS

We know
books

JENNY ASHCROFT

INSULA
DE LA
RĂSĂRIT

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂȘĂRMAN

LITERA
București

Island in the East

Jenny Ashcroft

Copyright © Jenny Ashcroft, 2019

Credit imagini copertă: © ILINA SIMEONOVA / Trevillion Images.

© Shutterstock, Inc.

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Insula de la răsărit

Jenny Ashcroft

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Dragoș Ghițulete

Corector: Ionel Palade

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ana Vărtosu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ASHCROFT, JENNY

Insula de la răsărit / Jenny Ashcroft;

trad. din lb. engleză: Simona Săsărman –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-8030-3

I. Săsărman, Simona (trad.)

821.111

Singapore, octombrie 1897

Atmosfera din dormitor era apăsătoare, jilavă și închisă. Obloanele erau ferecate. Ferestrele nu fuseseră deschise de zile bune. Pielea lui Mae era lipicioasă din cauza transpirației care îi acoperea gâtul și îi irita pielea capului. O putea simți curgându-i pe corp, pe sub rochie. Afară, greierii cântau în grădină și în jungla de dincolo de ea. Maimuțele țipau în depărtare. Asculta în liniște cacofonia nocturnă, luptându-se cu gândul că nu avea s-o mai audă niciodată. Peste numai câteva ore avea să plece – nu era ceea ce ar fi sperat, nici ceea ce și-ar fi dorit – dar avea să plece, departe de acest loc, de această insulă. Respirația i s-a iuțit în aerul greu. *Nu singură*, și-a amintit, așezându-și o mână pe stomac. *Nu singură*.

Aproape venise vremea.

Ochii i s-au îndreptat către umbrele biroului ei, către mormanele de hârtii care îl acopereau. Documente de călătorie, certificate... și bancnote, din seiful lui Alex. Era îngrozită la gândul că nu ar fi fost suficiente. Fruntea acoperită de transpirație s-a încruntat într-o expresie de panică față de faptul că ar fi fost posibil să nu fie suficiente. Oricum, era prea târziu pentru a remedia situația.

Voia să plece acum. Așteptarea era dificilă. Dar trebuia s-o vadă pe Harriet mai întâi. În sfârșit își dăduse seama ce trebuia să facă. Degetele i s-au încleștat din cauza încordării, strângând așternuturile de sub ea. *Doar rezistă. Va veni.*

Va veni.

A trecut o oră. S-a îngrijorat întrebându-se unde era David și la ce se gândea. A studiat ușa și a încercat s-o invoce pe Harriet. *Vino.*

Și apoi, în sfârșit, în liniștea casei s-a auzit un zgomot. L-ar fi recunoscut oriunde: pașii ei trosnind pe parchet. Nu și-a luat privirea de la ușă în timp ce aștepta. Stătea complet nemișcată. *Rezistă.* Mânerul s-a învârtit, iar ușa s-a deschis, lăsând să intre în cameră lumina lumânării și pe sora ei geamănă.

S-a uitat în ochii lui Harriet, identici cu ai ei în toate privințele. I-a privit în timp ce se căscău, umplându-se de o îngrijorare acută.

– O, Doamne, a spus ea. O, Mae.

Capitolul 1

Londra, ianuarie 1940

Ivy s-a oprit în fața ușii sălii de așteptare a cabinetului și a inspirat lent. Și-a coborât privirea către picioare, uitându-se la pantofii ei pe linoleumul spitalului, la felul în care nailonul dresului se încrețea în dreptul gleznelor. *Poți s-o faci.* Și-a îndreptat sacoul uniformei de marină și a intrat.

În sala de așteptare era liniște. Pe peretele cel mai îndepărtat era o ușă de stejar cu o placă de alamă pe care stătea scris: DOCTOR MICHAEL GREGORY, MBCHB¹, MD², CCT³, FRCPSYCH⁴. Fotoliile uzate erau aliniate de-a lungul a doi pereți, un birou lângă al treilea perete. O recepționeră, aproximativ de aceeași vârstă ca

¹ Bachelor of Medicine and Bachelor of Surgery, diplomă de licență în medicină și diplomă de licență în chirurgie, titluri acordate în Marea Britanie și în alte țări, cum ar fi Noua Zeelandă și Africa de Sud, după cursuri de cinci ani

² *Medicinae Doctor*, doctor în medicină

³ Certificate of Completion of Training, certificat de încheiere a educației, acordat medicilor din Marea Britanie care demonstrează încheierea pregătirii într-o anumită specialitate.

⁴ Fellow of Royal College of Psychiatrists, absolvent al Colegiului Regal al Psihiatrilor

Ivy - între douăzeci și treizeci de ani - stătea la birou. Avea deschisă în fața ei o copie ponosită a revistei *Time* și o țigară în mână.

A zâmbit și s-a uitat la Ivy.

- Bună ziua.

- Bună ziua. Sunt Ivy Harcourt, am venit la doctorul Gregory.

- Da, sigur. Femeia a făcut semn spre ușa de stejar cu mâna în care avea țigara. Nu durează mult. E pe terminate cu un marinar care s-a întors din Mediterană. Luați loc.

Ivy s-a lăsat în scaunul care era cel mai aproape de ea și a simțit arcurile scârțâind. Și-a încrucișat picioarele, apoi le-a așezat paralele.

Recepționera s-a uitat la ea curiosă.

- O cană de ceai?

- Nu, mulțumesc, a spus Ivy.

- Ciocolată?

- Sunt bine, serios.

- Cafea atunci? Am cafea Camp.

Ivy a scuturat din cap.

- Mulțumesc.

Nu ar fi putut să bea nimic. Femeia a continuat s-o evalueze.

- Ești bine, așa-i? a întrebat vorbind rar.

- Se pare că nu. Ivy s-a forțat să râdă. Părea îngrozitor de emoționată. Presupun că de aia am venit aici.

Femeia a deschis gura, în mod evident pregătită să pună mai multe întrebări, dar atunci ușa de stejar s-a deschis. Un băiat palid, îmbrăcat în uniformă albă de marinar, s-a strecurat afară, având capul plecat. Un alt bărbat a venit în urma lui. Doctorul Gregory, a presupus Ivy, ghidându-se după costumele din stofă de lână și aerul competent. Purta ochelari și avea o batistă de un roșu-aprins în buzunar. Ivy s-a întrebat cât de des le-o oferea pacienților.

S-a întors către ea. Avea ochi blânzi.

- Ofițer Harcourt, intră, te rog.

Biroul era micuț, încălzit de un radiator cu gaz. Doctorul avea un birou din mahon, două fotolii și o singură fereastră care era împânzită de bandă adezivă maro pentru a o proteja de explozii.

Linoleumul era acoperit de un covor și pe birou era așezată o vază cu flori de plastic. Cineva încercase să-i confere încăperii un aer intim.

Doctorul a invitat-o pe Ivy să se așeze într-unul dintre fotolii, după care s-a așezat în celălalt. S-a întins spre birou și a luat de pe el o fișă și o pipă. A întrebat-o pe Ivy dacă o deranja fumul. (Nu o deranja.)

- Deci, a spus el. Ai cam avut o experiență.

Ivy și-a dres vocea.

- Sunt... - vocea i s-a spart. A încercat din nou. Sunt bine.

- Nu te mai dor coastele?

- Nu.

- Și nu mai ai dificultăți la respirație? Și-a consultat în mod ostentativ notițele. Ivy s-a gândit că face asta în beneficul ei, ca să nu se simtă ca și cum ar fi știut deja totul despre ea. Ai avut o infecție urâtă din cauza prafului, a spus el. Văd că ai stat îngropată nouă ore.

- Sunt mai bine acum.

S-a uitat la ea îngrijorat.

- Dar ai fost trimisă la mine.

Ea a înghițit în sec, dorindu-și să fi cerut un pahar cu apă.

- Da.

- Pentru că doctorul care te-a tratat de când ai avut accidentul, a spus aruncând o privire pe notițe, doctorul Myer, nu crede că ești într-o stare potrivită pentru serviciul militar.

- Nu.

- Tu crezi că ești într-o stare potrivită?

- Vreau să mă întorc să muncesc.

- Hmm, a spus doctorul Gregory. Doctorul Myer este îngrijorat pentru, a spus întorcând o pagină a fișei medicale și aranjându-și ochelarii, atacuri recurente și acute de claustrofobie asociate cu stări grave de șoc. S-a uitat la Ivy. Este adevărat?

Ivy s-a forțat să-i mențină privirea.

- Sunt bine.

Ochii doctorului s-au ridat într-o expresie de regret.

- El crede că nu. Și mi s-a spus că ai cerut un transfer de la vechiul tău post în Camberwell. Că ai depus cererea din spital.

- Așa este.

– Ai fost surprinsă de bomba care a căzut foarte aproape de buncărul în care lucreai, nu-i așa?

– Da.

– Și avusesseși un șoc grav la muncă, mai devreme în acea dimineață?

– Da.

A trebuit să se forțeze să răspundă.

– Nu vrei să te întorci acolo după toate câte s-au întâmplat în noaptea aia?

– Dumnezeuastră v-ați întoarce?

– Nu suntem aici ca să vorbim despre mine.

Ivy s-a mutat în fotoliu. Camera era fierbinte.

– Ivy, a spus Gregory, vreau să-mi spui, cu cuvintele tale, de ce nu poți face față întoarcerii la Camberwell.

Transpirația a început să-i provoace mâncărimi pe sub uni-forma de lână. A făcut semn din mână către radiator.

– Vă deranjează dacă îl dăm mai încet?

Doctorul și-a așezat pipa pe brațul fotoliului, s-a ridicat în picioare și a traversat camera spre radiator. S-a uitat în spate la Ivy în timp ce a îngenuncheat ca să dea căldura mai încet.

– Știu că trebuie să fie greu pentru tine, a spus el. Nu vrei să fii aici. Nimeni nu vrea vreodată. Încerc să nu iau asta la modul personal. A zâmbit. Era o glumă. Ivy a încercat și ea să schițeze un zâmbet. Dar ca să te pot ajuta să te vindeci, trebuie să-ți pun aceste întrebări. Vreau să ai încredere în mine, să-mi vorbești despre toate lucrurile care s-au întâmplat. Tot acest proces va fi mult mai ușor dacă o vei face. Pare OK ce spun?

– Da, a spus Ivy, deși nu era sigură.

– Bine. Doctorul și-a reluat locul și a dat paginile fișei medicale. Hai să începem cu ceva puțin mai ușor. Când te-ai înrolat în Serviciul Naval?

– La începutul războiului.

– De ce în marină?

– Fostul meu îndrumător a sugerat asta.

– Din cauza limbilor?

– Da. Știa că aveau nevoie de oameni care vorbeau germana. S-a gândit la mine.

– Și tu ești ascultătoare. Gregory a zâmbit întrebător. Ce-i aia, mai exact?

Ivy s-a uitat la fișă.

– Nu aveți notat?

– Fă-mi pe plac.

A simțit ciupituri pe spate. A auzit din nou cuvintele rostite de Gregory. *Suferiseși un șoc grav mai devreme în acea dimineață. Știa în ce direcție o conducea.*

– Nu am voie să vorbesc despre ceea ce fac. Pereții au urechi.

Buzele doctorului au tresărit.

– O încercare curajoasă, Ivy. Dar singurele urechi de aici sunt ale mele și eu am semnat Actul Secretelor Oficiale. Așa că...

A dat din cap, sugerându-i să continue.

– Tragem cu urechea, a spus cu precauție, la semnalele radio.

– Cine „tragem“?

– Pitulicile, oameni din Serviciile de Informații Marine. La stația noastră sunt și niște WAAF¹.

– În Camberwell?

– Da.

– Și la cine trageți cu urechea?

– Vase, comunicații care pleacă din Germania...

– Mai ales piloți, totuși, nu?

– Da, a spus Ivy lent. La stația noastră.

– Piloți britanici?

– Îi auzim uneori. Dar suntem interesați mai ales de ceea ce spune aviația germană.

– De ce?

– Le scapă niște lucruri când vorbesc, a spus ea. Despre localizarea vaselor lor. Trimitem asta la Amiralitate. Apoi traiectoria de zbor și altitudinea. Îl ajută de comandant să știe unde pot fi interceptate.

¹ Woman's Auxiliary Air Force – Serviciul Auxiliar al Femeilor din Forțele Aeriene

– Foarte ingenios. A tras din pipă. Doar asta auzi? Coordonatele și țintele?

– Nu, a spus ea cu atenție.

– Nu?

– Nu, oamenii vorbesc și despre alte lucruri.

– Cum ar fi?

– Luna, a spus ea, știind că nu asta voia doctorul de la ea, cât de frumos arată deasupra mării.

– Trebuie că arată.

– Da.

– Ce altceva mai auzi?

Simțea ca și cum ar fi fost încercuită, încolțită.

– Piloții ne vorbesc, a spus, încercând în continuare să se sus-tragă interogatoriului.

– Îți vorbesc ție?

– S-au gândit că ascultăm.

Gregory a zâmbit.

– Și ce spun, Ivy?

– Spun lucruri de genul *Guten Abend, meine Fraulein*¹. *Deutschland ruft an*. Înseamnă *Sună Germania*.

– Da, vorbesc și eu puțin germana. S-a uitat în notițe. Ai învățat la Cambridge?

– Da.

– Și japoneză?

– Da.

S-a uitat la ea.

– Îmi plac limbile străine.

Ivy a zâmbit reținut, neliniștită în legătură cu următoarea întrebare.

– Și ce spun băieții tăi? a întrebat Gregory. În intervențiile lor.

– Multe lucruri.

– Dă-mi un exemplu.

A tras aer în piept.

– *Tally-ho*, a spus ea. *Ai grijă la altitudine, la aripă. Bandiți la ora zece*. Și-a ridicat umerii. Spun așa de multe lucruri.

– Și uneori îi auzi murind, a spus el cu ochii îndurerați.

Deși se pregătise pentru asta, Ivy a tresărit.

– Ivy?

– Da, a spus ea.

– Cum te simți când îi auzi murind?

– Supărată. Foarte supărată.

– Și altceva?

– Mă gândesc la oamenii pe care îi iubesc, la oamenii care îi iubesc. Mă întreb dacă știu ce se întâmplă.

Doctorul a făcut o grimasă de tristețe, ca și cum ar fi înțeles.

A urmat o scurtă tăcere. Ivy s-a întrebat plină de speranță dacă avea de gând să lase lucrurile așa.

Dar...

– Ai auzit murind pe cineva la care țineai, nu-i așa? a întrebat.

Ultima oară când ai fost la secție, cu mai puțin de o oră înainte de a fi surprinsă de bombă.

Ea s-a uitat în gol.

– Ivy?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, a spus ea.

– Cred că te va ajuta dacă o s-o faci.

– Vreau să uit că s-a întâmplat.

– Știu, a spus el, dar nu cred că poți. Nu înainte de a te confrunta cu asta.

Nu a spus nimic.

– Nu poți fugi de lucruri, Ivy, altfel vei face asta toată viața.

Ivy s-a uitat la pantofii ei. Aveau o zgârietură pe degetul mare de la piciorul drept. Ar fi trebuit să-i lustruiească.

– Doctorul Myer mi-a spus că la spital te trezeai noaptea strigând numele lui Felix și că aveai nevoie de lumină ca să poți dormi. A notat aici, a spus Gregory bătând cu degetul în fișă, că stadiul claustrofobiei tale după ce ai fost îngropată nouă ore era așa de avansat, încât nu ai mai vrut să mergi la adăpost, ai implorat să ți se permită să stai în salon.

¹ Bună seara (în limba germană în original)

Ivy și-a simțit obrajii arzându-i.

– Nu te judecă nimeni, a spus Gregory, poate cu excepția ta.

– Sunt bine acum, serios.

– Nu mai ai nevoie de lumină ca să dormi?

Îmbujorarea lui Ivy s-a accentuat.

– Cum sunt nopțile tale acum, că ești acasă, Ivy? Cum ești când te duci la adăpost?

Nu a spus nimic. Dar s-a imaginat tremurând ca un copil terorizat sub acoperișul contorsionat al *Andersonului*¹ buniciei ei, așteptând următoarea bombă care avea s-o găsească.

– De ce nu vrei să te întorci la Camberwell? a întrebat Gregory.

– Eu..., a început Ivy. Eu...

– Ce te îngrijorează mai mult? Gregory a pus întrebarea cu blândețe. Ideea de a te întoarce în locul în care ai fost surprinsă de acea bombă, sau unde ai auzit acel lucru înfiorător întâmplându-i-se iubitului tău?

– Nu era iubitul meu.

– Nu?

– Nu. Fusese.

– Poate, a spus Gregory, asta a făcut să fie și mai rău?

Ivy s-a tras de guler.

– Radiatorul e așa tare în continuare.

– Nu-mi pot imagina cât de traumatizant trebuie să fi fost, a spus Gregory, să auzi așa ceva, chiar nu pot. Și apoi aproape să fii omorâtă tu însăși, chiar în aceeași noapte.

S-a întors înspre geamul aburit. Se întuneca. Ora patru și era deja aproape noapte.

– De ce ești așa de hotărâtă să te întorci la muncă, Ivy? Ce crezi că o să obții prin altă detașare?

– O să pot să merg înainte.

– Greșit, a spus Gregory.

¹ Adăposturi Anderson folosite în timpul celui de-al doilea Război Mondial, de formă semicirculară, realizate din oțel ondulat și proiectate pentru a fi amplasate subteran în grădinile oamenilor

Speriată, Ivy a întrebat:

– Pardon?

– Nu o să mergi înainte, a spus el. Nu poți, până nu vei fi procesat ceea ce s-a întâmplat.

– Am procesat.

– Nu vrei nici măcar să vorbești despre asta.

S-a uitat din nou la fereastră.

– Ce te deranjează afară, Ivy?

– Se întunecă, a spus ea.

– Și?

– Nu-mi mai place să ies afară când e întuneric.

Mărturisirea i-a scăpat înainte s-o poată opri. Doctorul a oftat.

– Du-te atunci, du-te acasă.

Asta a surprins-o.

– O să-mi dați certificat, îmi acordați transferul?

Părea prea ușor, prea frumos ca să fie adevărat.

– Bineînțeles că nu ți-l dau, a spus Gregory. Ne vedem mâine. Vino la ora unu, așa o să avem mai mult timp.

A ajuns la unu fără cinci, hotărâtă fiind să se comporte mai bine.

– Te-ai întors? a întrebat recepționera.

– Mi-e teamă că da, a spus Ivy.

Femeia a privit-o meditativ.

– Te superi dacă te întreb ce problemă ai?

– Sunt bine.

– Chiar ești?

– Da.

Recepționera a oftat.

– Toți spun așa.

Radiatorul era dat la minimum în biroul lui Gregory în acea zi. Începuse să plouă de când ajunsese Ivy la spital; picăturile se prelingeau pe panourile ferestrelor.

– Momentan locuiești cu bunica ta, a spus Gregory. E adevărat?

– Da.

- Și înainte de asta?
- Eram într-o cazarmă cu unele dintre celelalte fete de la sediu, aproape de Camberwell.
- Ți-e dor de ele, de celelalte fete?
- Mă sună destul de des.
- O, da?
- Da, a spus ea. Vor să știe când se termină convalescența.
- Asta vor? Aproape că a zâmbit. Ieși vreodată cu ele, cu fetele?
- La ceai, uneori. M-au invitat să mergem să dansăm săptămâna viitoare.
- Pare o idee bună.
- Chiar?
- Ivy nu era sigură. Gregory a studiat-o.
- Ți place la bunica ta?
- Da.
- Ea te-a crescut, nu-i așa?
- Da.
- Te simți confortabil să vorbești despre motivul din care s-a întâmplat asta?
- Ivy nu se simțea confortabil cu asta, dar a spus:
- Ambii mei părinți au murit în ultimul război.
- Asta e foarte trist.
- Nu avea de gând să-l lase s-o zdruncine, nu cu asta.
- Este, a spus ea.
- Cum au murit?
- Tatăl meu a fost ucis în Mesopotamia. Mama mea a făcut gripă chiar după ce m-am născut. Era voluntar australian.
- E înmormântată aici?
- Da.
- Te duci la ea la cimitir?
- Ivy se ducea destul de des; bunica obișnuia s-o ducă lunar când era mică; împreună îi arătau desenele pe care Ivy le făcea la școală, îi povesteau despre excursiile la mare.
- Ivy?
- Da, merg la ea la mormânt.

- Și la cel al tatălui tău? Ai fost vreodată să-l vizitezi?
- Nu prea înțeleg de ce vorbim despre asta...
- Gregory nu a spus nimic. Ivy a oftat.
- Am mers o dată, a spus. Am călătorit până acolo. Fusese singura dată când Ivy o văzuse pe bunica ei plângând. *Băiatul meu*, spusese ea în timp ce stăteau în fața crucii simple din lemn inscripționate cu textul: CĂPITANUL BEAU ALEXANDER HARCOURT, GĂRZILE REGALE LONDONEZE. 1898-1918. *Băiatul meu*. Erau așa de multe morminte acolo, a spus Ivy. A fost oribil.
- Te-ai gândit la părinții tăi, Ivy, când ai fost îngropată de acea bombă?
- Ivy s-a strâmbat. Deci din cauza asta vorbeau despre acel eveniment.
- Nu, a spus, nu m-am gândit.
- Deloc?
- Nu cred.
- La ce te-ai gândit? Ai stat acolo destul de mult timp.
- Și-a aruncat ochii pe fereastră. Ploua torențial. Nu avea umbrelă.
- E mult timp să stai captiv nouă ore sub o clădire, a spus Gregory.
- Este, a spus Ivy.
- Nu vrei să vorbești despre asta?
- Nu, nu prea.
- O să te rog să vorbești, totuși.
- Așa m-am gândit și eu.
- Ivy, vrei să te uiți la mine?
- Încet, smulgându-și privirea de la picăturile de ploaie, a făcut ce i se ceruse. Doctorul s-a uitat din spatele ochelarilor. Astăzi avea o batistă albastră în buzunarul blazerului.
- Ai plecat din tură devreme, a început Gregory. Nu și-a verificat notițele. Era puțin după ora zece seara. Părea că citea primele pagini ale unei povestiri. Tocmai auziseși cum Felix fusese doborât.
- Da, a spus ea încet.
- Fuseseși trimisă acasă.
- Da.
- Pentru că erai foarte supărată.